U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **A. Ch.,** zastoupený Mgr. Petrem Dvořákem, advokátem se sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2017, č. j. OAM-38/ZA-ZA11-VL16-2017, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 4. 2018, č. j. 4 Az 41/2017 – 33,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokáta Mgr. Petra Dvořáka **se určuje** částkou 3400 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce je občanem Ukrajiny, do České republiky přicestoval (dle svého sdělení) automobilem roku 2009. O udělení mezinárodní ochrany dříve nežádal. Na území České republiky pobýval na základě pobytového víza a od konce posledního povoleného pobytu se zde zdržoval nelegálně. Žalobce podal dne 17. 1. 2017 žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou odůvodnil tím, že je v České republice již delší dobu, na Ukrajině ztratil veškeré kontakty i kamarády, ve vlasti nic nemá a nemá se tam ani kam vrátit, rovněž zmínil obavu z povolání do armády. Žalovaný žádosti v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) nevyhověl a žalobci azyl dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neudělil.

[2] Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu, kterou Městský soud v Praze v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „městský soud“ a „napadený rozsudek“) zamítl.

V odůvodnění se městský soud nejdříve vyjádřil k námitce vojenského konfliktu na Ukrajině, jelikož žalobce vyjádřil svou obavu z povolání do armády a z nasazení do bojových operací na východě Ukrajiny. Soud posoudil tuto námitku jako nedůvodnou, když z podkladů ve správním spisu zjistil, že se konflikt v dotčených oblastech zklidňuje a jakýkoliv zásadní vojenský posun, který by mohl vést ukrajinské státní orgány k opětovnému vyhlášení mobilizace, se jeví jako nepravděpodobný. V letech 2015 a 2016 proběhly demobilizace na základě prezidentských výnosů a odvody na základní vojenskou službu se týkají toliko osob ve věku 18 až 27 let. Dle městského soudu tak nic nenasvědčuje tomu, že by se X žalobce mohla mobilizace či odvedení ve vlasti týkat. V letech 2014 a 2015, kdy byly aktuální rozsáhlé mobilizace, žalobce o mezinárodní ochranu nežádal. Odmítání vojenské služby není ve vztahu k zákonu o azylu relevantní námitkou. Vojenská služba představuje legitimní občanskou povinnost a její odmítání nemůže samo o sobě založit pronásledování či skutečné nebezpečí vážné újmy. Dle městského soudu žalovaný zjistil skutkový stav dostatečně, přičemž přihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo. Při posouzení podmínek na Ukrajině vycházel z relevantních informací a shromáždil dostatek aktuálních zdrojů o zemi původu žalobce, z nichž mohl dostatečně precizně posoudit politickou a bezpečnostní situaci. V napadeném rozhodnutí tak žalovaný dostatečně a uspokojivě odůvodnil, proč se u žalobce nejedná o důvody pro udělení mezinárodní ochrany.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opírá o důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), namítá tak nesprávné posouzení právní otázky městským soudem, vady správního řízení a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[4] Podle stěžovatele není odůvodnění napadeného rozsudku přesvědčivé. Napadenému rozhodnutí vytýká nedostatečné posouzení možnosti udělení doplňkové ochrany (§14a zákona o azylu). Správní orgán vycházel z nedostatečně zjištěného stavu věci a tvrzení stěžovatele jsou bagatelizována. Situace na Ukrajině je všeobecně známa, stěžovateli reálně v případě návratu do vlasti hrozí odvedení do armády, případně soudní proces. Ze zpráv z Ukrajiny je zřejmé, že tam dochází v rámci ozbrojeného konfliktu k nerozlišujícímu násilí, které stěžovatele jako civilistu ohrožuje. Žalovaný nashromáždil nezbytné aktuální podklady pro posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany a soud se touto námitkou vůbec nezabýval.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že napadené rozhodnutí je řádně a vyčerpávajícím způsobem odůvodněné. Námitku stěžovatele týkající se nedostatečného zjištění skutkového stavu považuje za nedůvodnou. Městský soud se vypořádal se všemi námitkami stěžovatele, a to i s těmi, které byly v žalobě jen nastíněny. Kasační stížnost stěžovatele tak považuje za účelovou. Dle žalovaného takto obecně formulovaná kasační stížnost svým významem nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu § 104a s. ř. s., a proto by měla být odmítnuta pro nepřijatelnost. Stěžovatel by měl řešit svou situaci v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[7] Poté se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou přijatelnosti kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná.

[8] Podle § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost, jestliže ta svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Neurčitý právní pojem *„přesah vlastních zájmů stěžovatele*“ byl v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (dostupné stejně jako ostatní zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z www.nssoud.cz), vyložen tak, že kasační stížnost bude posouzena jako přijatelná v případě, že (1) vznáší ne plně prejudikovanou právní otázku; (2) obsahuje právní otázku, která je dosavadní judikaturou řešena rozdílně; (3) je potřeba učinit judikatorní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[9] Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost odůvodněno. Přestože by v tomto případě bylo možné kasační stížnost odmítnout bez odůvodnění, Nejvyšší správní soud nad rámec zákonného požadavku stručné odůvodnění svého usnesení připojuje.

[10] Stěžovatel ve své kasační stížnosti sice uvádí obavy z odvodu do armády (případně ze soudního procesu kvůli odepření vojenské služby) při návratu do vlasti, dále ale nesděluje konkrétní důvody, pro které by měla kasační stížnost přesahovat jeho vlastní zájmy. Argument branné povinnosti sám o sobě nezakládá důvod pro udělení mezinárodní ochrany, neboť branná povinnost je legitimní povinností občana vůči domovskému státu, akceptovanou i v mezinárodním měřítku (blíže k azylové irelevantnosti branné povinnosti ve vztahu k aktuálnímu konfliktu na Ukrajině v usneseních Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2017, č. j. 2 Azs 175/2017 - 26, ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1 Azs 80/2017 – 40, a ze dne 20. 4. 2016, č. j. 2 Azs 67/2016 – 24). Jelikož stěžovatel k přijatelnosti kasační stížnosti nepředložil žádnou jinou konkrétní argumentaci, Nejvyšší správní soud nemůže učinit jiný závěr, než že kasační stížnost svým významem nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a z toho důvodu ji odmítnout.

[11] Pokud jde o námitku stěžovatele, že žalovaný ponechal veškerou důkazní tíhu na něm, Nejvyšší správní soud odkazuje na svou ustálenou judikaturu, ze které vyplývá, že žadatel je tím, kdo v řízení ve věci mezinárodní ochrany nese břemeno tvrzení, a jeho žádost je posuzována z hlediska skutečností, které označí jako důvody k jejímu podání (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014 – 48, a ze dne 19. 1. 2017, č. j. 2 Azs 272/2016 – 47, nebo rozsudek ze dne 26. 10. 2016,

č. j. 1 Azs 214/2016 – 32). Žadatele tak stíhá břemeno tvrzení, důkazní břemeno je ale následně rozloženo mezi něj a správní orgán (např. usnesení ze dne 25. 9. 2017, č. j. 2 Azs 283/2017 - 30). K tvrzením žadatele je tak správní orgán povinen zajistit maximální množství důkazů a obstarat dostatečně přesné, aktuální a důvěryhodné informace o zemi původu (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013 – 38, nebo usnesení ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 Azs 52/2017 - 34). Stěžovatel však kromě svých obav z nuceného zapojení do ozbrojeného konfliktu, popř. možného stíhání ze strany státních institucí pro odmítnutí výkonu vojenské služby, konkrétní důvody relevantní pro udělení mezinárodní ochrany neuvedl.

[12] Nejvyšší správní soud závěrem shrnuje, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura zdejšího soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Nejvyšší správní soud chápe motivaci stěžovatele pro setrvání v České republice, zejména pokud zde již delší dobu pobývá, a na Ukrajině tak mohl ztratit veškeré kontakty. K tomuto účelu však nemůže sloužit institut mezinárodní ochrany, který je určen pro výjimečné případy stanovené zákonem o azylu. Pokud má stěžovatel zájem o další legální pobyt v České republice, bude se muset podrobit režimu zákona o pobytu cizinců (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2017, č. j. 9 Azs 13/2017 – 32).

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost podmínky přijatelnosti nesplňuje. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou zdejšího soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně; nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu; ani nebylo shledáno zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené a jasné soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva. Nejvyššímu správnímu soudu tudíž nezbylo než podanou kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítnout pro nepřijatelnost.

[14] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[15] Stěžovateli byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2018, č. j. 2 Azs 140/2018 - 24, ustanoven zástupce k ochraně jeho zájmů ve věci, Mgr. Petr Dvořák, advokát se sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2. Hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného advokáta platí dle § 35 odst. 8 část věty prvé za středníkem s. ř. s. stát. Podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, náleží ustanovenému zástupci stěžovatele odměna za jeden úkon právní služby v řízení o kasační stížnosti spočívající v písemném podání ve věci samé – podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za jeden úkon přísluší částka 3 100 Kč (§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 advokátního tarifu) a náhrada hotových výdajů činí podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu 300 Kč za jeden úkon. Ustanovený zástupce si nárokoval provedení úkonu právní

pokračování

služby první porady s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu], tento úkon však nedoložil a nevyplývá ani z podkladů spisu. S ohledem na stručnost a značnou šablonovitost doplnění kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud neshledal, že by ustanovený zástupce vycházel z jiných podkladů než těch, které mu byly zaslány spolu s usnesením ze dne 24. 5. 2018, č. j. 2 Azs 140/2018 - 24. Soud proto ustanovenému zástupci odměnu za tento úkon nepřiznal (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017, č. j. 9 Ads 30/2017 - 23, rozsudek ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 Azs 229/2015 - 53 nebo usnesení ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 143/2012 - 50). Celkem tak odměna ustanoveného zástupce činí 3400 Kč. Ustanovený zástupce sdělil, že není plátcem daně z přidané hodnoty, jedná se tak o částku konečnou.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. srpna 2018

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu